

noben jarem odvisnosti, ker njen namen je le gospodarski napredek. Ta namen pa, kakor smo videli, vrlo dobro dosega. A kar se je posrečilo na Češnjici, bi ne bilo li

drugod, kjer so danes obrtniki navezani le sami nase in na mešetarje, ravno tako mogoče izvesti? Prav gotovo, treba je le poguma in mož!

(Dalje.)

ANTON MEDVED:

LEGENDA O PELINU.

Na Golgati je v glasu žalostnem
Gospod potožil tiho: „Žejen sem!“
Da zadnjo bi okusil še grenkobo,
na drog nataknejo mu Judje gobo,
ponudijo mu z žolčem napojeno,
da žejo bi pogasil s kapljo eno.
A kaplja ena pala je na tla,
z Njegovih mehkih ust na zemljo trdo.
Prevzame silna moč usodno brdo:
Iz kaplje vzklije zdajci bíl tenká,
od tal se dvigne, hitro se opéri,
k nebeškim ustnicam svoj vrh nameri.
Zveličar ji nakloni prvi čast:
„Nazivaj pelin se, preljuba rast! —
V dolini solz, kjer biva Evin rod
bohotno rasti zmerom in povsod.
Na križ me on pribil je nehvaležen,
preklet od časov greha in betežen.
Med drugim cvetjem, vonjajočim v zrak,
človeku bodi ti bridkosti znak!
Gorica sladkega ne ródi vina,

ki ni rodila grenkega pelina!
Nebo ne sij od modrega azura,
ki ni razjasnila ga huda ura!
Naj zemlja niti ene cvetke nima,
kjer preje nikdar ni besnela zima!“

Potegne vihra — pelin vztrepetá,
s peresjem križastim zašepeta:
„Gospod — in bridko Tvoje vse trpljenje,
ki v svojih žilah nosim ga poslej?
Gospod — in vse brezmejno zasluženje
človeku nič ne hasne? — O, povej!“

Na pelin se ozre Gospod, rekoč:
„Tvoj sok bridkosti same mu ne dèli,
ti hrani v sebi še zdravila moč,
ti ljudske bolečine tudi celi!
Potrpežljiv uživaj te kdorkoli,
pretvori v zdravje mu pekoče boli!
Ostani dalje tvoj ukus gorjup
in bodi boljšega življenja up!“

